

“Tendim ponts entre els mons de la cultura i l'empresa”

Nascuda el 2015, enmig de la tempesta de la crisi, la Fundació Catalunya Cultura treballa per dotar el sector cultural de finançament privat. Maite Esteve (Girona, 1975) n'és la nova directora

La Fundació Catalunya Cultura és una organització jove. Com la vol fer créixer? Ens toca fer un pas endavant. És molt el que s'ha aconseguit fins ara, però hem de consolidar els nostres reptes. Gràcies a les noves tecnologies, podem portar-los més lluny, cosa que significa arribar a més territori i a més projectes. Amb el nou programa que presentem, Impulsa Cultura, farem el mateix que estàvem fent, és a dir, l'acompanyament i la formació dels projectes, però els doblarem: passarem de quinze a trenta projectes anuals. Parli'ns d'aquesta obertura territorial. Farem presentacions a tot el territori. Sortim, trenquem les barreres de Barcelona. La fundació estava massa localitzada a la capital. Un 10% de les places estan d'entrada reservades a les demarcacions. Un bon projecte, sigui de Puigcerdà, de Lleida o de les Terres de l'Ebre, s'ha de poder beneficiar del nostre programa. I, com et deia, les noves tecnologies ho faciliten. La primera fase, la de la formació, la farem bàsicament amb webinar [seminari en línia], de manera que ningú s'haurà de desplaçar. El sistema presencial era un fre per a molta gent que viu lluny de Barcelona. Això ens permetrà prendre el pols més precís de la realitat cultural del conjunt del país. El programa, a més, culminarà amb un nou premi al projecte que més hagi excel·lit. Premiem per donar visibilitat al que fan i, també, al que fem. Les empreses que formen part del nostre patronat estan molt compromeses amb la cultura, creuen fermament que és un eix bàsic vertebrador de país i de societat. I el que volem és que serveixin d'exemple per a altres empreses que també tenen aquesta sensibilitat però que encara no han sabut com acostar-se al món de la cultura. N'hi ha moltes que farien aportacions però que no les fan perquè no saben on cercar els projectes. No saben com vehicular les ajudes. La nostra missió és superar aquest distanciament entre cultura i empresa. Els tendim ponts. Per què li costa tant al sector cultural captar finançament privat? Catalunya sempre ha estat un país molt actiu en l'aspecte cultural, però té un repte pendent: la professionalització. Sé que l'ús d'aquesta terminologia no agrada a tothom, però els temps han canviat i la cultura s'hi ha d'adaptar, com han fet tots els àmbits. Si tens grans idees, que hi són, però no aconsegueixes fer el projecte viable, no se'n sortirà. La Fundació Catalunya Cultura persegueix això: donar eines al sector perquè els seus projectes siguin potents per se. Perquè quan tenen valor és més fàcil trobar el finançament. La idea que la cultura, pel sol fet de ser cultura, viurà perennement arrelada a la subvenció forma part del passat. Però això, més que com una catàstrofe, ho hem de veure com un repte propi del món cultural. Tenim encara la tendència a associar mecenatge amb burgesia. Però el cert és que aquesta ha anat retirant suport a la cultura. El patró clàssic de mecenes català ha quedat diluït? El mecenes de veritat, el que no espera res a canvi, hi ha estat sempre i hi continua sent. Evidentment, en temps de crisi les aportacions van disminuir i es van desviar cap a accions socials. Però el mecenes cultural no ha desaparegut, no. Existeix, sovint conformat en l'anonimat. I el que volem és donar-li valor per atreure altres mecenes. Que no parlem només de grans fortunes. No oblidem que el pes de l'economia catalana se sustenta en la petita i la mitjana empresa. Si comparem el percentatge de donants catalans amb el dels països europeus, la diferència és abismal. Vostès defensen que el canvi es donarà amb la llei de mecenatge. Quines accions fan perquè s'aprovi? La diferència és molt exagerada, sí, del 10% al 90%. La llei és la clau. A França, des del 2003, quan es va implantar, hi ha hagut un canvi radical de conscienciació. És l'exemple que volem seguir. I per això ens hem erigit en un lobby per convèncer les administracions. El diàleg amb la Generalitat és fluid. El que demanem és que se sumi la cultura als beneficis fiscals que ja estan tenint la llengua, la recerca i el medi ambient. I pel que fa a l'Estat, el govern actual és més sensible. No pararem fins a aconseguir-ho. Abans ho ha dit: no tothom veu amb bons ulls que la cultura hagi

d'adoptar models empresarials per funcionar. Hem de ser realistes. Si no aconseguim trobar finançament per a la cultura, perdem projectes. Hi estem disposats? Jo crec que no ens podem permetre fugues de talent. És evident que l'aportació pública hi ha de ser perquè, efectivament, no tota la cultura es pot regir amb els mateixos criteris i no la pots deixar desamparada. El missatge que cal transmetre és que la cultura no és una despesa sinó un motor econòmic.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 27-02-2019, Pàgina 56

-El Punt Avui. Nacional 27-02-2019, Pàgina 44

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1557995-tendim-ponts-entre-els-mons-de-la-cultura-i-l-empresa.html>